

הת (ירושלים) 5487-11-25 - אחמד שקיראת נ' משטרת ישראל - תחנת עוז

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 5487-11-25 שקיראת נ' חריב
תיק חיצוני: 428374/2025

לפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

אחמד שקיראת ע"י ב"כ עו"ד

המבקש
נגד

משטרת ישראל - תחנת עוז באמצעות רס"מ
דוד עזרן

המשיבה

החלטה

1. לפניי בקשה לבטל את החלטת המשטרה להודיע על איסור שימוש במשאית מנוף שמספר הרישוי שלה 1014239 (המשאית) למשך 30 יום (מיום 23.10.2025), שניתנה למבקש, וזאת מכוח סעיף 12א(ג1)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (החוק).

טענות המבקש

2. המבקש טוען, כי ביום 23.10.2025 עבד כנהג המשאית, ובמהלך עבודתו עצר לרגע את משאיתו, דומם את המנוע וירד ממנה לפרוק סחורה. נטען, כי ניידת של המשטרה דרשה מהמבקש להזיז את המשאית שלדעתה הפריעה למעבר כלי רכב. או-אז נמצא בסמוך למשאית תושב האיזור ללא היתר (שב"ח), אותו טוען המבקש כי מעולם לא הסיע. אלא שהמשטרה יחסה לו הסעה של השב"ח ומסרה לו החלטה על איסור שימוש במשאית למשך 30 יום.

3. בהיבט המשפטי נטען, כי אין מתקיימות נסיבות הסעיף האמור, ולכן הודעת איסור השימוש ניתנה שלא כדין ויש לבטלה.

4. במהלך הדיון לפניי היום נטען בנוסף, כי המשאית אינה שייכת למשיב אלא לקרוב משפחתו.

עמוד 1

טענות המשיבה

5. נציג המבקשת טען בדיון, כי על-פי החשד, המבקש הסיע והעסיק את השב"ח כעולה מגרסת השב"ח, אותה הכחיש המבקש. לכן מתקיימים לשיטתו התנאים שבסעיף האמור, ומכאן שהודעת איסור השימוש ניתנה כדין ואין מקום לבטלה. עוד היפנה נציג המבקשת לטענות המבקש בחקירתו, כי הגם שהמשאית רשומה על שם קרוב משפחתו, הם שותפים בבעלות ובעסק.

6. בהסכמת הצדדים קיבלתי לידי את תיק החקירה.

דיון והכרעה

7. לאחר שקראתי את תיק החקירה ושקלתי את טענות הצדדים, אני דוחה את הבקשה.

8. סעיף 12א(ג1)(1) לחוק קובע כך:

"(ג1) (1) **היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי נעברה עבירה לפי סעיף קטן (ג)** או (ג5) וכי מתקיים האמור באחת הפסקאות שלהלן, רשאי הוא למסור לנהג הרכב שבו נעברה העבירה או לבעל הרכב כאמור הודעה האוסרת את השימוש ברכב לתקופה שלא תעלה על 30 ימים (להלן - הודעת איסור שימוש), וליטול את רישיון הרכב לאותה תקופה:

(א) הנהג הסיע בעבר תושב זר השוהה בישראל שלא כדין;

(ב) הרכב שימש בעבר להסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, ובלבד שטרם חלפו שלוש שנים מיום ההסעה כאמור;

(ג) התקיימה אחת הנסיבות המפורטות בסעיף קטן (ג1א);

(2) ביקש הנהג או בעל הרכב לבטל הודעת איסור שימוש שניתנה בהתקיים האמור בפסקה (1)(ב), רשאי השוטרי להורות לו להילווה אליו אל קצין משטרה או לתת לו זימון להופיע לפני קצין משטרה בתוך 48 שעות ממועד מסירת ההודעה ונטילת רישיון הרכב כאמור בפסקה (1); קצין המשטרה יהיה רשאי להורות על ביטול הודעת איסור השימוש ולהחזיר את רישיון הרכב לאדם שממנו ניטל;

(3) בהודעת איסור שימוש תצוין הסיבה לאיסור השימוש ברכב ולנטילת הרישיון" (ההדגשות שלי).

9. לשון החוק ברורה, ויש לבדוק האם מתקיימים התנאים שבסעיף בנסיבות מקרנו. אלו אכן מתקיימים, כעולה מחומר הראיות בתיק:

א. מדו"ח הפעולה של השוטרי דניאל רחמים עולה, כי המשטרה הגיעה למקום בו חנתה המשאית עמוד 2

נוכח דיווח על העסקת שב"חים. עם הגעת השוטרים הם נכחו לראות אתר עבודה שבו פועלים בבגדי עבודה, כשאחד מהם (השב"ח) עומד ליד המשאית ו"מתעסק" בברזלים שעל גביה. אותה משאית חסמה את זרימת התנועה. המשך הבירור שערכו השוטרים העלה את שמות בעלי המבנה שהעסיקו שב"חים נוספים. השב"ח והחשוד כמעסיק עוכבו ונלקחו לתחנה. מכאן שהתקיים **חשד סביר**.

ב. בחקירת החשוד אימן אבו טיר, שנחשד בהעסקה ציין האחרון, כי אינו מכיר את השב"ח וכי הבין שהגיע "עם המנוף" (עמ' 3, ש' 63). בחקירת השב"ח סיפר זה, כי חיפש עבודה והופנה ע"י פלוני למבקש, שעמו לא הייתה לו היכרות מוקדמת, אך ידע שהוא "מנופאי" שיספק לו עבודה בהובלה ובפריקה של חומרי בניין. לטענת השב"ח המבקש אסף אותו מואדי חומס והסיעו על גבי המשאית למקום שבו נתפס ע"י השוטרים, כאשר המבקש אמר היה לשלם לו תמורת עבודתו 300 ₪ (ש' 63 - 86 להודעתו). בהודעתו השנייה מאותו יום, זיהה השב"ח את המבקש ע"פ תמונה שהוצגה לו. הנה כי-כן, ע"פ שילוב גרסות מר אבו טיר והשב"ח, **המבקש הוא שהסיע והעסיק את השב"ח**.

ג. המבקש נחקר כעבור מספר שעות בחשד להסעה והעסקת שב"ח.

1) אשר לזיקה למשאית אמר המבקש כי הגם שהמשאית היא של דודו והוא שילם עליה, "היא גם שלי [ואנחנו] שותפים על זה" (ש' 33). בהקשר זה, מן הראוי להזכיר כי ערך רישום הבעלות של כלי רכב במשרד הרישוי הוא הצהרתי ולא מהותי, ויש לבחון כל מקרה לגופו, וניתן לסתור את האמור ברישום. ראו בהקשר זה: רע"א 5379/95 סהר נ' דיסקונט, פ"ד נא(4) 464, עמ' 472.

2) המבקש טען, כי נתבקש להעביר חומרי בניין מואדי חומס לאום טובא (המקום בו התרחש האירוע), אך הכחיש כי הסיע את השב"ח או שהעסיק אותו או שאמור היה לשלם לו (ש' 70 - 85). הוא עמד על הכחשתו וגרסתו למרות שעומת פנים אל פנים עם השב"ח, שאף הוא עמד על גרסתו (ש' 103 - 111).

3) נוכח תוצאת העימות וכלל הראיות, לרבות אישור המבקש כי נסע מואדי חומס לאום טובא, טענה המחזקת את גרסת השב"ח, הכף נוטה לחובת המבקש, ולכן יש יותר מחשד סביר לכך שלא רק הסיע את השב"ח אלא גם העסיק אותו. אין נפקא מינא אם החשד הסביר הראשוני היה להעסקה ולא להסעה, מבחינת מכלול הנסיבות והצידוק למתן הודעת איסור השימוש במשאית, שבה נעברו לכאורה העבירות של הסעה והעסקה של שב"ח.

ד. עיון בהודעת איסור השימוש מלמד, כי סיבת תפיסת הרכב צוינה מפורשות בסעיף 1, לפיה "נתפס הרכב הנ"ל כאשר הוא מסיע בניגוד לסעיף 12א(ג) לחוק הכניסה לישראל". **מכאן שגם דרישה זו של החוק התמלאה**.

10. משהתמלאו התנאים שבחוק, לא מצאתי מקום להתערב בשיקול דעתה של המשטרה,

המתיישב אף עם מטרותיו של החוק, שהסנקציות, דוגמת איסור השימוש, נועדו לשמש "כסנקציה מינהלית מיידית שמטרתה מניעת מסוכנות מיידית וזאת במטרה להלחם בתופעת הסיוע לשהייה בלתי חוקית בישראל, סיוע, שאף אם מקורו בתמימות ובתום לב עשוי להוות סיוע למפגעים לחדור לתחומי מדינת ישראל, ולבצע בה פיגועים. ב"ש (שלום ירושלים) 3811/02 ידיד ואייל סחר בע"מ נ' משטרת ישראל בית שמש (מיום 2.6.2002)" (ראו גם את ההפניות לפסיקה ולהצעת החוק שם).

11. מכאן, שהבקשה נדחית.

12. המזכירות תשלח לצדדים ונציג המבקשת יסור למזכירות לקבל חזרה את תיק החקירה.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ו, 04 נובמבר 2025,
בהעדר הצדדים.